

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, IČO: 67010041,
pobočný spolek spolku Děti Země,
sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno,
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019, č. j. 36923/DS/2019/DS,
JID: 47580/2019/KUUK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 3. 2019, č. j. 36923/DS/2019/DS, JID: 47580/2019/KUUK, a rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 1. 2019, č. j. ODSH-2599/2012, zn. MULO-198/2019, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019, č. j. 36923/DS/2019/DS, JID: 47580/2019/KUUK, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 1. 2019, č. j. ODSH-2599/2012, zn. MULO-198/2019, kterým bylo vysloveno, že žalobce není účastníkem řízení ve věci dodatečného povolení staveb SO A 122 přeložka silnice III/24712a, SO A 123 přeložka silnice III/00819, SO A 124 přeložka silnice III/00820, SO A 221 nadjezd na silnici III/00819 Opárno – Bílinka, SO A 223 nadjezd na silnici III/00820 Velemín – Opárno a SO A 820 rekultivace silnic.
2. Žalobce se současně v žalobě domáhal zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce zrekapituloval průběh správního řízení. Dále žalobce v žalobě předložil argumentaci směřující k prokázání jeho aktivní žalobní legitimace v dané věci. Uvedl, že je spolkem, z jehož stanov vyplývá, že jeho hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny a životního prostředí. V souladu se zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, (dále jen „zákon o posuzování vlivů“) se žalobce přihlásil do řízení do 30 dnů od zveřejnění veřejné vyhlášky na úřední desce správního orgánu prvního stupně. Žalobce trval na tom, že jeho vyloučením z řízení došlo k porušení jeho procesních i hmotných práv.
4. Žalobce zdůraznil, že předmětné stavby byly a jsou součástí stavby dálnice D8-0805 Lovosice – Řehlovice, část A. Poukázal rovněž na to, že byl účastníkem původního stavebního řízení vedeného před zrušením původního stavebního povolení soudem, a na to, že byl aktivním účastníkem procesu EIA. Stanovisko EIA bylo podkladem pro původní stavební řízení k povolení předmětných staveb v rámci stavby dálnice D8-0805. Žalobce se nadále považuje za účastníka řízení o dodatečném povolení stavby předmětných stavebních objektů, neboť v souladu se zákonem o posuzování vlivů považuje předmětné řízení za navazující řízení.
5. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že správní orgán prvního stupně se vůbec nezabýval otázkou účastenství žalobce s přihlédnutím k zákonu o posuzování vlivů. Žalovaný pak odkázal na vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí ze dne 17. 1. 2019, č. j. KUUK/9957/2019/ZPZ, ve kterém byly izolovaně hodnoceny povolované stavební objekty se závěrem, že tyto stavební objekty nepodléhají posuzování v procesu EIA. V důsledku toho žalovaný dospěl k závěru, že se tedy nemůže jednat o navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů. Žalobce však trval na tom, že předmětné stavební objekty jsou součástí stavby dálnice D8-0805, která podle přílohy 1 zákona o posuzování vlivů podléhá procesu EIA. Skutečnost, že předmětné stavební objekty jsou součástí stavby dálnice D8-0805, dle žalobce dokládá skutečnost, že byly zahrnuty v záměru pro územní řízení, který byl posuzován v rámci původního stanoviska Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

EIA ze dne 15. 11. 1996, č. j. 400/3144/1618/OPVŽP/969 e.o. Předmětné stavební objekty byly rovněž zahrnuty do územního rozhodnutí Městského úřadu Lovosice ze dne 26. 3. 2002, č. j. 3231-1157/97/2001, které se týkalo trasy dálnice D8-0805 Lovosice – Řehlovice v délce 16,41 km. Předmětné stavební objekty byly zahrnuty i do stavebního povolení pro část dálnice D8-0805 vydaného Městským úřadem Lovosice dne 25. 9. 2009, č. j. 6218/2009. I v žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení předmětných stavebních objektů ze dne 30. 10. 2018 je uvedeno, že se jedná o součást dálnice D8-0805, část A, stejně tak jako je tato skutečnost uvedena ve veřejné vyhlášce Městského úřadu Lovosice ze dne 28. 11. 2018, č. j. ODSH-2599/2012, o zahájení řízení o dodatečném vydání stavebního povolení na předmětné stavební objekty. S ohledem na výše uvedené žalobce trval na tom, že předmětné řízení o dodatečném stavebním povolení se dotýká dálnice D8-0805 Lovosice – Řehlovice, pro kterou bylo vydáno stanovisko EIA, a jde tedy o navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů, ve kterém je zákonem garantována možnost účasti environmentálních spolků.

6. Žalobce trval na tom, že předmětné stavební objekty nepředstavují lokální izolované stavby, ale jedná se dle jeho názoru o povinnou a vynucenou součást dálnice D8-0805. Rovněž trval na tom, že není možné účelově vylučovat jednotlivé stavební objekty do samostatných řízení a dosahovat tak vyloučení environmentálních spolků z účasti na těchto řízeních.
7. Žalobce zdůraznil, že dle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů se mezi navazující řízení zahrnuje i řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobce považoval za postup mimo zákonnou úpravu jednání Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí, který přistoupil k jakémusi opakovanému posuzování otázky, zda předmětné stavební objekty samy o sobě podléhají procesu EIA. Žalobce trval na tom, že předmětné stavební objekty byly součástí stavby dálnice D8-0805, která posouzení EIA podléhala, a k dalšímu izolovanému posuzování předmětných stavebních objektů nebyl důvod.
8. Žalobce poukázal na skutečnost, že například v případě stavby „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryštát – úpravy meliorací“ byla účast spolků jinými správními orgány připuštěna a řízení, jehož předmětem byla výstavba meliorací, bylo považováno za navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů.
9. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se přezkoumatelným způsobem nezabýval argumenty žalobce obsaženými v jeho odvolání a opřel se výlučně o vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí ze dne 17. 1. 2019, č. j. KUUK/9957/2019/ZPZ.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný zdůraznil, že předmětné řízení o dodatečném povolení stavby nebylo zahájeno dle zákona o posuzování vlivů, ale výlučně dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“). V rámci řízení bylo vyžádáno v průběhu odvolacího řízení vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí, ze dne 17. 1. 2019, č. j. KUUK/9957/2019/ZPZ, ve kterém bylo konstatováno, že záměr dodatečného povolení vybraných stavebních objektů nepodléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí. Žalovaný se tedy nezabýval námitkami uvedenými v odvolání, neboť bylo vyjádřením příslušného orgánu potvrzeno, že řízení o dodatečném povolení stavby na předmětné stavební objekty není řízením navazujícím ve smyslu zákona o posuzování vlivů a stavební řízení bylo správně zahájeno dle stavebního zákona. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s okruhem účastníků stanoveným stavebním zákonem. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci postavení účastníka stavebního řízení nepřísluší, a proto se dalšími námitkami dále podrobněji nezabýval.

Replika žalobce

11. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na svých postojích uvedených v žalobě. Zdůraznil, že pokud předmětné stavební objekty byly předmětem posuzování vlivu na životní prostředí dle zákona o posuzování vlivů pro dálnici D8-0805 následného územního rozhodnutí, a stavebního povolení pro stavbu dálnice, zůstávají součástí stavby dálnice i v době řízení o dodatečném povolení stavby, a toto řízení je nutno považovat za navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů. Stavba dálnice vždy podléhá posuzování vlivů na životní prostředí bez ohledu na počet stavebních objektů, které danou stavbu dálnice tvoří.
12. Žalobce trval na tom, že i v případě, že jednotlivý stavební objekt nemůže mít významný vliv na životní prostředí, a sám o sobě by nepodléhal procesu EIA, tak v kontextu s dalšími stavebními objekty příslušné nadlimitní stavby (např. dálnice) může dojít k zásadnímu ovlivnění životního prostředí, a proto je nutno i na dílčí stavební objekty pohlížet jako na nadlimitní stavby podléhající režimu zakotvenému v zákoně o posuzování vlivů.
13. V doplnění repliky žalobce poukázal na další případy, kdy bylo o jednotlivých stavebních objektech, které samy o sobě nepodléhají posuzování vlivů na životní prostředí, vedeno jinými správními orgány řízení v režimu navazujícího řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů, protože jsou součástí nadlimitní stavby dálnice.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Otázce nepřezkoumatelnosti je věnována již rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky účastníka řízení, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč argumentaci účastníka řízení považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

17. Soud dále předesílá, že rozsah reakce na konkrétní námitky účastníka řízení je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (např. v usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09), či judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72).
18. Argumentace žalobce v jeho odvolání se týkala posouzení otázky, zda se v daném případě předmětných stavebních objektů jedná v případě řízení o jejich dodatečném stavebním povolení o navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů či nikoli. Žalovaný si v rámci odvolacího řízení opatřil vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí, ze dne 17. 1. 2019, č. j. KUUK/9957/2019/ZPZ, ze kterého vyplývá, že předmětné stavební objekty samy o sobě nejsou stavbami, které je možné považovat za záměr, jehož provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí. Právě na obsahu tohoto vyjádření postavil žalovaný svůj závěr, že se v daném případě nejedná o navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů s tím, že s ohledem na tento závěr považoval žalovaný za nadbytečné vypořádávat se dále konkrétněji s odvolacími námitkami žalobce. Z uvedeného odůvodnění je dle soudu jednoznačně patrný postoj žalovaného i důvody a podklady, na základě kterých k němu dospěl. Žalovaný tedy ve svém rozhodnutí předložil ucelený právní názor a nebylo nutné, aby se výslovně zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobce. Soud tedy shledal žalobou napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné a námitku jeho nepřezkoumatelnosti jako nedůvodnou. Správností závěrů žalovaného se pak soud bude zabývat níže.
19. Dle § 3 písm. g) bod 5 zákona o posuzování vlivů se navazujícím řízením pro účely tohoto zákona rozumí řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li mimo jiné o řízení o dodatečném povolení stavby.
20. Dle § 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů se pro účely tohoto zákona rozumí dotčenou veřejností právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení podle § 9b odst. 1, případně před dnem vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob.
21. Dle § 9c odst. 3 písm. b) zákona o posuzování vlivů platí, že pokud se podáním písemného oznámení přihlásí správnímu orgánu, který navazující řízení vede, do 30 dnů ode dne zveřejnění oznámení o zahájení řízení, stává se účastníkem navazujícího řízení též dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 tohoto zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce je dotčenou veřejností ve smyslu § 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů. Z obsahu správního spisu pak vyplývá, že správní orgán prvního stupně veřejnou vyhláškou ze dne 28. 11. 2018, č. j. ODSH-2599/2012, oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení stavby týkající se předmětných stavebních objektů. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalobce podáním ze dne 27. 12. 2018 přihlásil jako účastník do předmětného řízení o dodatečném povolení stavby. K přihlášení tedy došlo před uplynutím lhůty stanovené v § 9c odst. 3 písm. b) zákona o posuzování vlivů. K posouzení účastenství žalobce tedy zůstává posoudit pouze otázku, zda se v daném případě jednalo o navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů, tedy zda šlo o řízení vedené k záměru, který podléhal posouzení vlivů záměru na životní prostředí.
23. V oznámení o zahájení řízení ze dne 28. 11. 2018, č. j. ODSH-2599/2012, je výslovně uvedeno, že předmětem řízení je dodatečné povolení stavby „**Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, část A**“ v rozsahu stavebních objektů SO A 122 přeložka silnice III/24712a, SO A 123 přeložka silnice III/00819, SO A 124 přeložka silnice III/00820, SO A 221 nadjezd na silnici III/00819 Opárno – Bílinka, SO A 223 nadjezd na silnici III/00820 Velemín – Opárno a SO A 820 rekultivace silnic. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je pak rovněž uvedeno, že se předmětné rozhodnutí vydává v rámci řízení ve věci dodatečného povolení stavby „**Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, část A**“ v rozsahu stavebních objektů SO A 122 přeložka silnice III/24712a, SO A 123 přeložka silnice III/00819, SO A 124 přeložka silnice III/00820, SO A 221 nadjezd na silnici III/00819 Opárno – Bílinka, SO A 223 nadjezd na silnici III/00820 Velemín – Opárno a SO A 820 rekultivace silnic. Z výše uvedeného dle soudu zcela jednoznačně vyplývá, že předmětné stavební objekty jsou imanentní součástí dálnice. Jde o tzv. „vyvolané objekty“, jejichž existence se odvíjí od potřeby řešení důsledků realizace stavby hlavní, a to bez ohledu na skutečnost, že mohou být ve stavebním řízení povolovány samostatně. K obdobnému závěru, že „vyvolané objekty“ jsou součástí hlavní stavby komunikace, přestože mohou být povolovány samostatně, dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 1 As 35/2006-100.
24. Stavba „Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, část A“ podléhala posouzení vlivů záměru na životní prostředí. V dané věci bylo vydáno stanovisko EIA ze dne 15. 11. 1996, a to na celou stavbu dálnice. Stavební objekty, které byly předmětem daného řízení o dodatečném povolení stavby, tedy byly imanentní součástí stavby, která podléhala posuzování vlivů na životní prostředí dle zákona o posuzování vlivů. Vzhledem k této skutečnosti je nutné předmětné řízení o dodatečném povolení stavby posuzovat jako řízení navazující ve smyslu zákona o posuzování vlivů, a to bez ohledu na skutečnost, že o dodatečném povolení předmětných stavebních objektů bylo vedeno samostatné stavební řízení.
25. Z výše uvedeného tedy dle soudu vyplývá, že byly splněny všechny podmínky pro to, aby žalobce byl účastníkem předmětného řízení. Soud zdůrazňuje, že považuje za zcela nepřijatelný postup, ve kterém jsou ve vztahu k nutnosti posuzování vlivů na životní prostředí, posuzovány izolovaně jednotlivé součásti většího záměru, bez respektování skutečnosti, že záměr, jehož jsou stavební objekty součástí, jednoznačně podléhá posuzování vlivů na životní prostředí dle zákona o posuzování vlivů, a v důsledku toho pak dochází k omezování účastenství dotčené veřejnosti.
26. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Soud současně v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 1. 2019, č. j. ODSH-2599/2012, zn. MULO-198/2019, neboť výše uvedená nezákonnost se vztahuje i na toto prvostupňové rozhodnutí.

27. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta (tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Za doplnění repliky ze dne 7. 7. 2021 soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť toto podání neobsahovalo žádnou relevantní právní argumentaci a soud tedy nevyhodnotil náklady na toto podání jako účelně vynaložené náklady na řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. listopadu 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)